

[Justitsministeren.]

udarbejdede et Forslag, der imidlertid kun i ringe Grad var præget af de moderne strafferetlige Ideer og derfor blev gjort til Genstand for en skarp Kritik af Kriminalistforeningen. Det blev dog fra alle Sider anerkendt, som naturligt er for et Værk, Goos var Hovedmanden for, at Udarbejdelsen af det i ikke ringe Grad maatte siges i systematisk Henseende at være overordentlig tilfredsstillende.

I 1914 — jeg havde den Gang den Ære at være Justitsminister — gav jeg saa Professor Torp til Opgave at gennemgaa hele Kommissionsarbejdet, og han arbejdede derefter meget flittigt med dette Værk i 3 Aar, indtil han i 1917 afgav sin Betænkning. Denne indeholdt for det første en kritisk Vurdering af Kommissionens Forslag og var dernæst ledsaget af nye selvstændige Udkast til Straffelov og Tillægslove. Professor Torp mente imidlertid, at et saadant Enkeltmandsværk kun kunde betragtes som et foreløbigt Grundlag for denne Sags endelige Behandling, og hans Bestræbelser gik derfor ud paa igen at faa en Kommission nedsat til paa en mere bred Basis at behandle det hele Spørgsmaal. I 1917 blev denne Kommission nedsat med Overretssagfører Oscar Johansen som Formand og Professor Torp som Medlem; foruden disse tillige nuværende Nationalbankdirektør Schröder, der imidlertid under Krigen blev saa optaget af det Arbejde, han den Gang havde som Departementschef i Justitsministeriet, at han maatte afløses af nu afdøde Landsdommer Glarboe, samt Rigsadvokat Goll, Professor Krabbe og Højesteretsdommer Olrik. Disse afgav den 1. April 1923 en ny Kommissionsbetænkning, hvorefter Sagen endelig blev taget op af Justitsministeriet og Forslag udarbejdet til Forelæggelse for Rigsdagen. I 1924 forelagde daværende Justitsminister Steincke sit Forslag og efter ham Justitsminister Rytter sit Forslag i 1928. Det Folketingsudvalg, der blev nedsat angaaende det af Justitsminister Rytter forelagte Forslag, naaede sidste Foraar næsten til Ende med sin Behandling af Forslaget; saa standsedes imidlertid Arbejdet paa Rigsdagen pludseligt ved Ministerkrisen, og derved naaede Arbejdet paa Straffelovforslaget ikke at blive bragt til Ende allerede for et Aar siden. Det Arbejde, der var udført fra Folketingsudvalgets Side, gik imidlertid ikke til Spilde, idet Ordføreren for Folketingsudvalget, Hr. Pürschel, udarbejdede en Beretning, et foreløbigt Udkast til en Betænkning, der indeholdt alle de Ændringsforslag, som var frem-

sat i Folketingsudvalget, hvorved altsaa Resultatet af Udvalgets Arbejde blev bragt til Offentlighedens Kundskab.

Paa Grundlag af dette Arbejde har jeg da som Justitsminister udarbejdet et tredje Regeringsforslag, i hvilket jeg har holdt mig saa nær til mine Forgængeres Forslag som muligt og til det Arbejde, som var gjort i Folketingsudvalget. Jeg kan sige med Sandhed, at jeg har haft den ene Bestræbelse ved Udarbejdelsen af mit Lovforslag: ikke at rejse nogen uforudnøden Konflikt mellem Regeringen og Rigsdagen eller Rigsdagens to Ting eller Rigsdagens Partier. Mit Ønske har været at udarbejde et Forslag, der kunde finde en god Modtagelse i Rigsdagen, fordi det var udarbejdet udelukkende med saglige Hensyn for Øje, og jeg maa med megen Tak erkende, at dette mit Forslag af det høje Folketing er blevet modtaget ud fra det samme Synspunkt, som er lagt til Grund ved dets Udarbejdelse. Der har i Folketinget i Løbet af godt og vel 3 Maaneder været udrettet et overordentlig stort og rent sagligt Arbejde, i hvilket Partipolitik intet Øjeblik har været indblandet, og derved er Forslaget nu ogsaa bragt saa vidt, at det allerede paa dette Tidspunkt foreligger for det høje Landsting.

Det foreliggende Lovforslag fyldestgør efter min Mening — ligesom Kommissionsudkastet og de tidligere Regeringsforslag — i det Omfang, hvori det for Tiden er muligt, de Krav, som Nutidens Strafferetsvidenskab stiller med Hensyn til Behandlingen af Lovovertræderne efter deres Ejenommelighed. Det giver endvidere Plads for et overmaade frit Dommerskøn, dels med Hensyn til hvilke Repressionsmidler der i de enkelte Tilfælde skal anvendes, dels med Hensyn til Udmaalingen af Straffen. Strafferammerne er meget vide. Der kan anvendes betingede Domme i udstrakt Omfang. Strafnedsettelse under de foreskrevne Strafferammer og Bortfald af Straf kan finde Sted i særlige Tilfælde, og Forhøjelse ud over Strafferammen kan omvendt indtræde som Repression overfor erhvervs- eller vanemæssigt begaaede Forbrydelser. Der lægges altsaa en overordentlig stor Myndighed i Dommernes Hænder, og Forslaget viser fra først til sidst den største Tillid til Landets Domstole. Denne Tillid er sikkert fuldt fortjent; der er den største Tillid alle Vegne her i Landet til vore Domstole, og lad os for øvrigt aldrig glemme, at en god Dommer er ogsaa en god Løn værd. Jeg tror, at hvis denne lille Indskudsbemærkning maatte finde et villigt Øre,